

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ δυο γέροι ήσαν πάνω από εκατό χρόνων ο καθένας. Πόσων ακριβώς χρόνων ήταν δεν το ήξεραν ούτε οί ίδιοι, γιατί από πολύ καιρό είχα πάψει να μετρᾶνε τὰ χρόνια τους.

Τὸ ἀντρόγυνο αὐτὸ εἶχε ζήσει μαζί πολλά χρόνια σ' ἓνα σπίτι. Μοιάζανε σάν ἀδελφία καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ βλέποντας τὸς ἦν ἀγαπῆ καὶ τὸση ἀδυναμία κάθε χρόνο, λέγανε πὼς ἂν ὁ ἓνας τους πεθάνη καὶ ὁ ἄλλος, χωρίς ἄλλο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει μονάχος.

Ὁ τελευταῖος χειμῶνας ἦταν πολὺ κακὸς γιὰ τοὺς δυο γέρους. Τοὺς ξετίναξε κυριολεκτικῶς, τοὺς καμπούριασε περισσότερο καὶ θούλιαξε τὰ κοκκαλιάρικα μάγουλά τους. Τὰ μῦτια τους θαμπώσανε περισσότερο.

Μιά μέρα πού ὁ γέρος καθότανε μπροστά στο σπίτι, ἡ γρηά τραβήξε στο δάσος γιὰ νὰ φέρη χορτάρι γιὰ τὰ κουνελία τους. Μὰ σάν ἔφτασε στή γωνιά τοῦ μεγάλου δρόμου κοντὰ στο σπίτι τοῦ Γκισέτ, σωριάστηκε κατάχαμα, χωρίς νὰ βγάλλη οὔτε τσιμουδιά.

Δυὸ-τρεις γειτόνισσες τρέξανε ἀμέσως καὶ τὴν μεταφέρανε σ' ἓνα γειτονικὸ μαγαζί. Ἐκεῖ εἶδαν πὼς ἦταν πεθαμένη. Τὴν ξάπλωσαν τότε πάνω σὲ τρεῖς καρέκλες.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸ γέρο της, εἶπε κάποιος.

— "Ὅχι! φωνάζανε ἄλλοι, ὄχι ἐκείνον, τὴ νύφη του νὰ φωνάξουμε! Νὰ τὴν κιόλας, ἔρχεται. "Ε, Μαργαρίτα! "Ελα γρήγορα!..."

Ἡ Μαργαρίτα πήγαινε φοβισμένη. Ἦταν μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα, πολὺ ἀδύνατη, μὲ στεγνὰ μάγουλα καὶ τὰ χέρια της φουσκωμένα ἀπ' τὸ πολὺ πλῦσιμο, γιατί ξενόπλενε ἢ φτωχή.

Βλέποντας τὸ πτώμα τῆς μάνας τοῦ ἀντρός της ποῦχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ, ἀνατρίχιασε σύγκορμη.

Εἶπε τότε σάν νὰ μονολογοῦσε:

— Κακόμοιρε γέρο, τί θὰ γίνης σάν τὸ μάθης;

Γύρισε ὕστερα στὸν κόσμον καὶ χωρίς νὰ κυττάξῃ κανένα φώναξε:

— Νὰ μὴ τὸ πῆ κανεὶς στο γέρο! Θὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγώ!

Ὁ κόσμος σιγά-σιγά διαλύθηκε. Μεταφέραν τὸ πτώμα στο σπίτι τῆς Μαργαρίτας κι' ἐκεῖ τὸ ξάπλωσε στο δικὸ της κρεβάτι. Ὑστερα πῆγε νὰ βρῆ τὸν γέρο πεθερό της. Ὁ γέρος εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ κύτταξε γύρω γιὰ νὰ δῆ μήπως ἔρχεται ἡ γρηά του.

Σάν ἄκουσε πατήματα, σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Ἐγὼ εἶμαι! τοῦ εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Τάμε μέσα.

Μὰ ἄξαφνα καθὼς ἔκανε νὰ τῆς μιλήσῃ, ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ κλονίστηκε. Ἐπειτα σήκωσε τὰ χέρια του καὶ τᾶφερε στὰ μῦτια του.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Θάμπωσα τὸ φῶς μου! Δὲν βλέπω διόλου! ἀπάντησε.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἦταν ἀρκετὰ καλόψυχη καὶ ἔτοιμη γιὰ κάθε θυσία. Καὶ πῆρε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν δυστυχισμένο γέρο πού εἶχε τυφλωθῆ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του!

Σέρνοντας τὰ πόδια του καὶ βοηθούμενος ἀπ' τὴ νύφη του, μπῆκε ὁ γέρος στὴν κουζίνα καὶ κάθησε. Τοῦ εἶχεν ἔρθει μιὰ δύσπνοια, ἀναστέναξε, γόγγυσε καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶμαι καλά! Τὰ μῦτια μου!..

Ἐπειτα ζήτησε τὴ γυναίκα του.

— Ποῦνε ἡ γρηά μου; Τὴν περιμένω τὸσην ὥρα.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπέφυγε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. "Ἐτρεξε ὅμως, νὰ φωνάξῃ κανένα γείτονα γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφία, ὡς πού νὰ πεταχθῆ αὐτὴ στο σπίτι της γιὰ νὰ δῆ τὴν πεθαμένη.

Ἦν νυχτα γύρισε ξανά στο σπίτι τοῦ τυφλοῦ πεθεροῦ της. "Ἀναψε τὴν λάμπα κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Στάθηκε μπροστά του καὶ τοῦπε σιγά-σιγά:

— Δὲν θὰ ξανάρθῃ πειά... "Ἐφυγε... ἔφυγε... γιὰ πάντα!...

Μὰ κείνος δὲν ἀπάντησε. Ἡ Μαργαρίτα κύτταξε καὶ εἶδε πὼς κοιμότανε. "Ἐνα χαμόγελο ἀνθίζε στο πρόσωπό του. "Ἀξαφνα ξύπνησε καὶ φώναξε:

— "Ἀκουσε, κόρη μου. "Ελα, ἄκουσε... Ἡ γρηά μου ξανάρθε... Εἶνε ἐδῶ!... Τὴν γνώρισα ἀμέσως, στεκότανε αὐτοῦ ποῦσαι. Κοιμόμουνα κι' ἄξαφνα τὴν ἐνοιώσα ποῦρθε. Κάτι ἔσιαξε καὶ ξανάφυγε. Δὲν τῆς εἶπα τίποτα ἐπιτήδες. "Ἀκουσε, δὲν θέλω νὰ μάθῃ πὼς δὲν βλέπω πειά! Γιατί θὰ λυπηθῆ πολὺ! "Ἀς λείψῃ λίγο καιρὸ ἀπ' τὸ σπίτι ὡς πού νὰ γιαιτρευτῶ. Νὰ βρῆς ἓνα μέσο κόρη μου νὰ φύγῃ... Πᾶρε τὴν μαζί σου καὶ ἔγυγε γιὰ μερικὲς μέρες.

— Πολὺ καλά, πατέρα, ἀναλαμβάνω ἐγώ. Δὲν θὰ μάθῃ τίποτα, σ' ὀρκίζομαι στο Θεό.

— Εἶσαι καλὴ, κόρη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ γέρος.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦπε πὼς ἡ γρηά του πῆγε γιὰ μερικὲς μέρες σ' ἓνα συγγενικὸ σπίτι. Δυὸ μέρες ὕστερα ἀπ' τὸ θάψιμο τῆς γρηᾶς, πῆγε ὁ γιατρός γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν τυφλὸ πεθερό της.

— Πάει πολὺ καλά! εἶπε, δὲν ἔλπιστα ὅτι θὰ ξανάθρῃσκει τόσο εὐκόλα τὸ φῶς του... Αὔριο θὰ ξαναδῆ... Ναι, ναι, αὔριο...

Ἡ Μαργαρίτα τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά τῆς κάμαρης ζαρωμένη καὶ τρομαγμένη. Αὔριο ὁ πεθερός θὰ ξανάβλεπε, θὰ ζητοῦσε τὴ γυναίκα του. Τί θὰ τοῦ ἔλεγε;

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀκόμη καλοξημερώσῃ, ὁ γέρος σηκώθηκε. "Ἐτρεξε καὶ βρῆκε τὴ νύφη του.

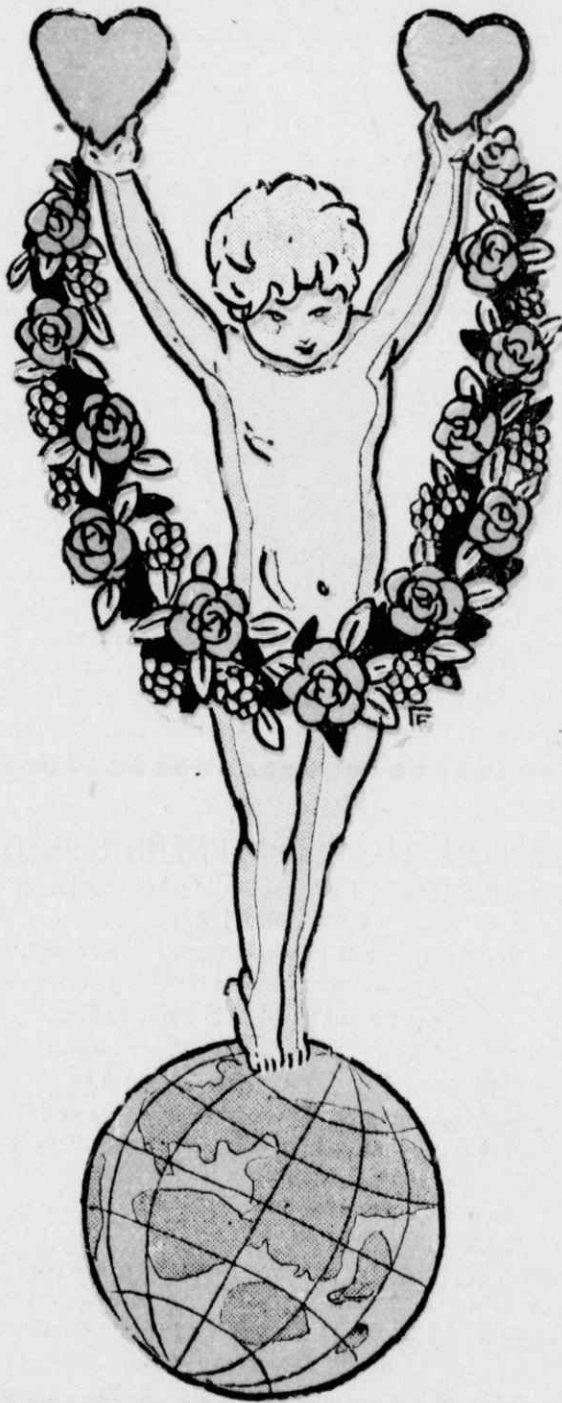
— Βλέπω! βλέπω! τῆς φώναξε. Ποῦ εἶν' ἡ γρηά μου; Φέρέ μου τὴν τὴν κακομοῖρα τὴ γρηούλα μου...

Ἡ Μαργαρίτα πῆγε νὰ τοῦ πῆ κάτι... Ἡ ἀλήθεια τῆς ἦρθε στο στόμα! Μὰ ὁ γέρος κατάλαβε πρὶν ἀκόμη ἐκείνη ξεστομίσῃ ὅ,τι ἤθελε νὰ τοῦ πῆ:

— "Ὡστε... ὥστε, ψιθύρισε τρεκλίζοντας σάν μεθυσμένος, πέθανε;...

Μὰ πρὶν ἀκόμα τοῦ δώσῃ ἀπάντησι ἡ νύφη του μιὰ χλωμάδα ἀπλώθηκε στο πρόσωπό του, λύγισε καὶ σωριάστηκε

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΤΩΔΗΣ ΝΑΝΟΣ

"Ἐνας ἀπ' τοὺς περιφημότερους νάνους τοῦ κόσμου ἦταν κι' ὁ Φρέδ Λήτς, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὰ 1789 καὶ πέθανε στὰ 1818. Τὸ κυριώτερο καὶ σπανιώτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ Λήτς, δὲν ἦταν τὸ μικρὸ ἀνάστημά του, γιατί ὑπῆρξαν καὶ νάνοι πιὸ μικρόσωμοι ἀκόμα. Τὸν Λήτς χαρακτήριζε προπάντων, ἡ τεραστία καὶ δυσανάλογη ἀνάπτυξις τῶν χεριῶν του, πρωτοφανῆς καὶ μέχρι σήμερα ἀκόμη. "Ὅταν δηλαδὴ στεκόταν ὄρθιος, τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν του ἄγγιζαν ἐντελῶς τὸ πάτωμα, χωρίς νὰ λυγίσῃ καθόλου τὰ γόνατά του καὶ χωρίς νὰ κάμψῃ καθόλου τὸ κορμί του!